

Farul Creștin

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

Anul VIII. No. 32-33
 Apare în fiecare Sămbătă

Redacția și administrația: Arad, Strada Lae Barna 4.
 Inscris la Trib. Arad, secția III. No. 6/1939

Sămbătă,
 10-17 August 1940

AMBASADORII REGELUI

„Noi dar suntem trimiși imputerniciți
 al lui Hristos” Cor. 5:20

E o mare cinste să fii ambasadorul regelui, dar e o și mai deosebită cinste să fi ambasador al Regelui regilor. Dacă luăm în serios postul de ambasador al lui Hristos, trebuie să-l privim în lumina cuvintelor din versetul 17, din acest capitol: „Căci dacă este cineva în Hristos, este o faptură nouă; cele vechi s'au dus; iată că toate lucrurile s'au făcut noi”. Numai celor ce au trecut prin această „schimbare”, prin această minune a unei „făpturi noi”, numai lor le este dată această deosebită cinste de a fi ambasadorii Regelui. Și numai ei corespund acestei mari răspunderi pe care o dă această slujbă înaltă.

Din cuvintele acestui capitol și din altele, putem vedea că Pavel nu zice că slujba de ambasador, adică de trimis imputernicit, e ceva spre care trebuie să luptăm, ceva spre care creștinul trebuie să tindă; ci el este acum un ambasador prin faptul, că e credincios. Bun sau rău, având sau nu succes, prin nașterea din nou el a devenit un ambasador.

Ne vom ocupa acum de două laturi ale acestei chemări.

I.

Întâi vom vorbi de slujba aceasta

Ambasadorul este un reprezentant. După cum un ambasador român reprezintă pe regele său în Jugoslavia, sau după cum un ambasador italian reprezintă pe regele său în Germania, sau în altă țară străină, tot așa noi cari suntem reprezentanți lui Hristos, îl reprezentăm pe El în această lume.

Il reprezentăm într-o țară străină, unde se poate întâmpla să fim bănuși de ceva și această bănuială poate în orice clipă să izbucnească într'un războiu. Fiecare din noi personal, îl reprezentăm. Aceasta nu e o datorie a bisericii sau a unei comunități religioase; ea este în mine. În caracterul meu, în hotărârile mele, în purtarea mea se îndeplinește această reprezentare.

Această slujbă de reprezentant aduce cu sine o mare răspundere. Rareori o slujbă la care cineva este chemat, aduce

cu sine o așa mare răspundere. Ambasadorul este

răspunzător față de regele său,

față de țara, care îl trimite și față de poporul la care e trimis.

Ca și creștini, suntem răspunzători față de Hristos și Impărăția Sa. Nu ne prea dăm seama de lucrul acesta, dar să ne gândim asupra lui câteva momente. Simțim că răspunderea acestei slujbe, care ne obligă să stăm într'un loc, multele sale lucrări și hotăriri, este mai mare ca cea a unui sol. Acesta din urmă doar își spune vestea și pleacă mai departe. Apoi ambasadorul este răspunzător față de poporul la care este trimis. Un ambasador fără înțelepciune, sfios și lipsit de tact, poate să-și piardă încrederea poporului și să vateme țara. Această slujbă, prin însăși demnitatea și regalitatea sa, își are pretențiile ei. Nu ne putem închipui pe un ambasador, descărând o căruță cu marfă sau adunând capete de țigări. Sunt unele lucruri pe cari creștinul nu le poate face, din pricină, că el este un ambasador al lui Hristos.

Nu toate lucrurile sunt de folos

Posturile mari au și obligații mari. Sunt o mulțime de lucruri, pe cari nu le poți face, dacă ocupi un loc foarte înalt. Familiaritatea prea mare nu-și are aici locul.

Apoi, dacă cercetăm condițiile acestei slujbe, iarăși avem ceva de zis. Un ambasador trebuie să fie cetățean al țării, pe care o reprezintă. Niciun guvern nu va trimite pe un străin ca ambasador al său. Regele României nu va trimite niciodată un german sau un italian, ca ambasador într-o țară străină.

Ambasadorul trebuie să fie cetățean al țării pe care o reprezintă, pentru că să simtă și că cunoască sufletul și viața poporului din partea căruia este trimis. Tot așa noi, dacă suntem ambasadori ai lui Hristos, trebuie să aparținem Impărăției cerurilor. Aceasta este prima condiție și care nu poate fi lepădată.

Ceva mai mult, ambasadorul trebuie să

fie într-o neîntreruptă legătură cu guvernul său. Acum, când există telefon, nu ne putem închipui un ambasador, care să nu se folosească de el. Noi cunoaștem folosul unei neîntrerupte legături cu

guvernul pe care îl reprezintă.

Să ne gândim la noi. Rugăciunea este legătura necesară a ambasadorului lui Hristos. Aceasta cale de comunicație trebuie întreținută și întrebuințată neîncetat. Rugăciunea și priveghierea este însăși natura înaltei noastre chemări.

Ambasadorul trebuie să rămână tot timpul deosebit de poporul la care e trimis. Ambasadorul german în Italia nu e italian. El aparține Germaniei, e guvernat de legile ei și e responsabil numai Germaniei. Creștinul, care încearcă să-și lipească viața de lumea aceasta și să fie o parte din ea, necredincios în slujba sa. Se merită să fii ambasador? Toate bogățiile țării care-l trimite, sunt la spatele ambasadorului. Suntem noi ambasadorii patriei cerești? Atunci toată averea cerului e a noastră.

II.

Caracterul ambasadorului

Desigur numai oamenii cu caracterul cel mai ales sunt însărcinați cu această slujbă înaltă. Ambasadorul trebuie să fie un om mai presus de ceilalți, al cărui caracter să fie vrednic de cea mai mare încredere. Amândouă părțile acestui text: „Noi suntem trimiși, imputerniciți ai lui Hristos”, trebuie să ne dea o idee exactă. Versetul 17 nu poate fi cetit niciodată aparte de aceste cuvinte. „Dacă este cineva în Hristos, este o faptură nouă; cele vechi s'au dus; iată că toate lucrurile s'au făcut noi...” „Noi dar suntem trimiși imputerniciți ai lui Hristos și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în numele lui Hristos: Impăcați-vă cu Dumnezeu!”

Nu e ceva obișnuit să vorbești unui credincios despre slujba de ambasador al lui Hristos. El nu este o „făptură

(Continuare în pag. 10-a)

Farul Creștin

Foale religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitet
Șirant responsabil N. Oncu

Anul VIII. No. 32-33 Sâmbătă 10-17 Aug. 1940
 Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe un an 100 lei, pe 6 luni 60 lei.

In străinătate 300 lei.

In Statele Unite 2 dolari.

Nu se primesc abonamente decât cu
 trimiterea banilor înainte.

Redacția și Administrația:

Arad, Str. Lae Barna 4.

Casier: N. Oncu, Arad, Str. Blănduziei 4

DELA REDACȚIE

Numărul acesta al Farului apare dublu, adică No. 32 și 33, — iar numărul viitor al revistei va apare Sâmbătă, 24 August.

Am făcut aceasta pentru ca și cei dela Redacție să aibă puțin concediu.

Rugăm pe toți acei, care vând Farul cu bucată să trimită banii pentru numerile vândute, casierului nostru fr. N. Oncu.

Totodată anunțăm, celor ce vor rămâne în restanță, că **NU VOM MAI TRIMITE REVISTA, IN VIITOR.**

Orchestra din Arad și corul din Segă, au predat serbarea secerișului la Bisericele: Pârnea — Bethel — Segă și Gai.

Serbarea a fost împodobită cu soluri, piesă, poezii, au fost mai mulți vorbitori.

(Urmare din coloană 3-a)

dreptul să se numească copii lui Dumnezeu". Ioan 1. 12.

6. „Căci prin har ați fost mântuiți”. Efes. 2. 8.

7. „El ne-a mântuit și ne-a dat o chemare sfântă nu după faptele noastre”. 2. Tim. 1. 9. Tit. 3. 5.

8. „Ne-a pecetluit cu Duhul Sfânt”. Efes. 1. 13.

Adică îndată când cineva se pocăiește, în aceea clipă e născut din nou, e iertat și făcut Fiul lui Dumnezeu. Iadul întreg nu poate zgudui siguranța acestor versete, deaceia trebuie să le învățăm bine ca ele să ne dea tot adevărul, și toată siguranța în inimă.

Fiindcă Farul este în dublu exemplar, săptămâna a doua vom avea repetiție din Farul No. 29.

PESCARUL

CUNOȘTINȚA PESCARULUI

Vrei ca valul indoelilor să piară din viața ta și să ai în schimb siguranța și putere spirituală?

Atunci: „Citește cu toată siguranța”

„Învăță cu toată siguranța”

„Vorbește altor cu toată credința și siguranța”

Pe la sfârșitul lunii Ianuarie, doi prieteni dintr-o comună vecină cu a mea, se întorceau grăbiți prin viscol și zăpadă spre casă. Pe la mijlocul drumului furtuna crescuse din ce în ce mai mare, zăpada cădea din toate părțile, de nu se mai vedea la doi pași, nu numai atât, dar nici nu puteau deschide ochii. Unul dintre ei numai putea merge. „Mai stai puțin, să ne mai odihnim căci mi se închide sufletul”. După ce se mai oprise prietenul din nou începu: „Mai stai”... După ce se opriră, nici n'au început să meargă când prietenul din nou îi zise: „Mai stai, căci nu mai pot merge”. — Dacă mai rămân, atunci deger și eu cu tine. Unul a rămas și a degerat, iar celălalt a ajuns acasă.

Nu mai sta, că îngheți!

Pornește! Trebuie să mergi înainte sau să îngheți. Pornește acum, când mulți tineri au pornit pe drumul pescarului. Când ei vor fi prea departe pe drumul acesta arătat de Mântuitorul, atunci chiar dacă vei porni, tot nu-i vei putea ajunge. Vremea ta va trece, alții vor merge înaintea ta, iar tu vei rămâne pe loc, vei îngheța, ... te vei împietri... Ceilalți vor înainta din putere în putere ca vulturii, iar tu vei sta mereu înțepenit în cuibul tău rece, pe care l-ai făcut.

La seama prinde ocazia, dacă nu vei începe, poate nu vei avea ocazie să începi niciodată. Tinerete pierdută, viață pierdută, putere divină neglijată. Duhul lui Dumnezeu din nou îți strigă la urechile tale pământeste:

„Azi”.

Nu mâine, acum scutură-ți praful moliciunii, desbracă-ți încălțămintele nepăsării, aruncă depe tine hainele formalismului și pune mâinile pe plugul Evangheliei divine. Lăsați ca acest început mic să devină idealul vieții voastre. Aceasta chemare să se împrăstie în întreaga ta persoană, ca astfel tu să devii Evanghelia întrupată. Chiar dacă tu te vei împotrivi acestei chemări cerești, noi totuși vom merge mai departe. Mult va pierde împărăția lui Dumnezeu prin nepăsarea ta? Ce posibilități nemărginite se ascund în viața ta?

În sângele tău se zbate o lume întregă. Scânteia eternă fermecată în lanțuri pământeste, strigă ușurare! Ești mai re-

zistent decât pământul, ești etern. Furtuni de dorinți și planuri pustiesc ființa ta, prăpastii de desnădejdie sunt în viața ta vulcani de nădejdie și bucurii izbucnesc, izvoare de ape amare și dulci curg din tine. Viziuni și idealuri, se înalță ca niște munți fără vârf. Totul va dispărea numai, Dumnezeu și omul va rămâne. Dumnezeu și fiii Săi, în Duh cu privire adâncită spre tine, te privesc cu toată ființa mea. Te cunosc mai bine decât te-ai cunoaște, te înțeleg mai mult decât crezi; totuși îți lipsește numai un singur lucru, după ce ai primit mântuirea:

„Slujbă pentru Hristos în folosul omenirii”

Dar aceasta începe cu munca pregătitoare. Munca, ce cuvânt frumos! Prin muncă, din pietrele cele mai tari se scoate aur, prin muncă din fundul pământului se scot bogății nemăsurate. Prin muncă din adâncimea oceanelor se scot diamante. Prin muncă părăiele care alergau clocotind din munți, sunt înălțuite și produc electricitate; lumină și putere, iar vântului tot prin aceeași muncă i s-a smuls libertatea-i zburdalnică și astfel învârtește aripile morilor sau împinge corăbiile. Fără muncă numai spini și mărăcini răsar, iar prin muncă toate bunățile pământului cresc. Robertson spunea: „Viața fără învățătură înseamnă moarte”. „Nu mă simt bine decât atunci când am mult de lucru” zicea Palmerston. Tocmai aceasta vrea să-ți dea cursul biblic „Pescarul de oameni”. Deaceia fii primul la acest studiu, dar să știi că dacă nu-i vei îndemna și pe alți, tu vei răspunde pentru necunoștința lor.

Aceasta este lecția patra asupra punctelor cardinale a cunoștinței pescarului. Cu aceasta vom termina cu studiul general asupra principiilor Bibliei pentru mântuirea păcatelor. Versetele din lecția întâia despre păcat, II. despre lucrarea Domnului Isus. III. Despre felul cum primim mântuirea, vor trebui învățate dearestul. Astăzi vom învăța despre

Siguranța mântuirii

Fiecare pescar trebuie să aibă siguranța mântuirii. Aceasta arată Scriptura, aceasta e garanția dată de Dumnezeu tuturor, care s'au pocăit.

1. „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea că...” Ioan 3. 16.

2. „... Voi care credeți în numele Lui aveți viață veșnică”. 1 Ioan 5. 13.

4. „... Oricine vine la Mine, nu-l voi izgoni afară”. Ioan 6. 37.

5. „Dar tuturor celor ce l-au primit adică a celor ce cred în El, le-a dat

(Continuare în coloană I-a)

LACRĂMILE

El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va fi nici lăngutre, nici lipăl, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.

Apoc. 21; 4.

Nu de mult timp a trebuit să fac o călătorie mai lungă ca de obicei, ajuns la gară iau biletul și trec pe peron în așteptarea trenului, cu care trebuia să plec.

Lumea însă forfotea de îngheșuală, femei, bărbați, tineri și bătrâni se plimbau de colo până colo, cu nerăbdare. Ceace m'a izbit, a fost un grup de femei retrase mai la un colț, ce își ștergeau lacrimile depe obraji, atunci m'am apropiat de ele să văd, care e cauza plânsului lor? ceace nu mi-a fost greu să aud din vorbele lor întrerupte de hohote de plâns. Era durerea despărțirii de soții lor, ce plecau lăsându-le fără sprijin. Au fost timpuri, când aceste despărțiri se făceau cu bucurie și cu râsete, astăzi însă în loc de râsete sunt plânsuri amare și în loc de bucurii dureri. Lacrămile ce se varsă de omenire, ar putea să formeze râuri întregi pe cari să plutească bărci de salvare, din cauză că:

Pământul este izvorul lacrimilor.

Ce fericiți trăiau cei doi oameni în grădina Eden, era o bucurie nesfârșită, până ce ochii lor n'au cunoscut lacrimile. Dar, Vai! deodată se întâmplă ceva grozav, din ochii lor încep să curgă șiroaie de lacrimi. Sufletul lor sbuciumat simte dureros sfâșietoare a unei despărțiri de ceace iubeau.

Cauza era, păcatul neascultării, a cărei urmări imediate au fost lacrimile. Cari sunt cauzele de astăzi, ce fac ca ochii lumii întregi să verse lacrimi?

De ce atâtea femei și bărbați plâng? De ce atâtea mame nenorocite? De ce atâtea femei văduve? De ce atâtea copii rămași orfani? La toate aceste plânsuri și lacrimi este un singur răspuns: **„Păcatul cu toate ramificațiile lui”.**

Ambiția popoarelor de astăzi au atras după ele o mulțime de nenorociri în urma cărora sunt șiroaie de lacrimi vărsate.

Ura care a dat naștere la măcelurile cele mai grozave din tim-

purile noastre, ura între popor și popor, între rasă și rasă, între religie și religie, între frate și frate, aceasta a fost contribuția la înmulțirea lacrimilor pe pământul nostru omenesc.

Toate acestea sunt produsul omenirii din cauza păcatului încolțit în toate straturile sociale.

Sunt însă în lumea aceasta lacrimi cari sunt produsul celui mai mareț înbold lăuntric al omului și cari aduc cele mai mari foloase omenirii ca:

Lacrămile pocăinței.

Când Domnul Isus se găsea în casa lui Simion, fariseul, o femeie s'a apropiat de picioarele lui Isus și a început să plângă mult. Ah! ce lacrimi de dorit dela noi creștini de astăzi.

Se poate să plângi pentru că ai pierdut soțul, copilul sau averea, dar plânge la picioarele Domnu-

lui Isus lucrul cel mai grozav din viața ta, păcatul tău și lacrămile acestea vor ușura conștiința împovărată de păcate și în același timp vor hotărî și pe alții să plângă cu tine și să aibă:

Lacrămile mântuirii.

Dacă simți în viața ta că cu adevărat s'a făcut acea iertare a sufletului tău din partea Domnului Isus, ca și femeia păcătoasă, de ce nu te-ai pleca pe genunchii tăi și cu ochii plini în lacrimi să-i mulțumești Domnului tău, care te-a scăpat dela pierzare veșnică.

De ce n'ai plânge plin de bucurie că, ai câștigat libertatea și bucuria sufletului tău pierdută, dar găsită la picioarele Domnului Isus.

De ce lacrămile tale n'ar arăta

regretul că, te-ai întors prea târziu la Domnul și ai trăit o parte din viața ta în slujba păcatului? Oh! da tu trebuie să plângi și să regreti frate, soră și prietene că nu ai găsit mai demult pe Mântuitorul tău cel bun și la urmă mai trebuie să ai în ochii tăi:

Lacrămi pentru cei pierduți.

Domnul Isus când se apropie de Ierusalim, se duce de o parte și cu privirea îndreptată spre cetate, El plânge cu amar.

Ah! ce lacrimi sfinte și prețioase au fost acelea, ele au isvorit dintr'o durere de nepătruns pentru sufletele ce pier în păcatele lor, Isus le-a compătimit și lacrămile Lui au fost sincere față de orașul pierdut.

Îndreaptă-ți și tu privirea spre cei căzuți nu-ți întoarce ochii dela ei, fii milos și îndură-te, că se perd în păcate. Oh ție nu ție-milă de mâinile ridicate spre tine, de ce ochii tăi nu varsă șiroaie de lacrimi pentru acei nenorociți. Oh, ai milă de noi frate și du-ne la picioarele lui Isus în rugăciunile tale. Strigă cei ce se pierd; acum când citești aceste rânduri, apleacă-te pe genunchii tăi și lasă ca în rugăciunea ta să cadă pe pământ, măcar o singură lacrimă din ochii tăi și atunci lacrămile tale dincolo vor înceta.

Unde lacrimi n'or mai fi.

„Si El va șterge orice lacrimă”... Orice înseamnă că fiecare picătură fierbinte din ochiul tău vor fi ștersă, că orice lacrimă din ochii tăi, frate credincios, care ai plâns aici pe pământ, dincolo va dispărea, că oricare lacrimă scumpă mamă credincioasă, vărsată la picioarele Domnului pentru copii tăi, ca să-i aduci la Domnul, dincolo în veșnicii va fi răsplătită, că El însuși Isus Domnul va veni și va șterge lacrimile tale.

Ochii tăi nu vor mai fi umezi, obraji nu vor fi brăzdați de lacrimi nemiloase.

Te așteptăm oh! Doamne Isuse să ștergi lacrimile din ochii celor obidiți și necăjiți, ce se varsă la picioarele Tale.

Din inima Vechiului Regat

LIDIA, VÂNZĂTOAREA DE PURPURĂ

Dacă până la sosirea lui Pavel în Troa călătoriile lui misionare par a nu avea nici o țință precisă, de la această epocă înainte el se decide exclusiv pentru misiunea în Europa.

Pavel sta într-o seară pe malul mării și în clipele de reculegere pe cari le avu aici, îi fu dat să aște de ce Duhul lui Dumnezeu îl împingea mereu spre apus. Când coborî noaptea, Pavel avu o vedenie. Înaintea lui sta un om din Macedonia și-l ruga, spunându-i: „VINO ÎN MACEDONIA ȘI AJUTĂ-NE!”

Ziua următoare, Pavel și cu tovarășii săi, cari îl însoțiseră până la Troa: Luca, Sila și Timotei, pleacă spre Neapolis cu corabia peste mare.

Superficial de sigur, ziua când acești patru sârmani misionari coborî în mijlocul zarvei din portul Neapolisului, nu se deosebea cu nimic de celelalte zile, era obișnuitul dute-vino, caracteristic porturilor maritime. Și cu toate acestea, ziua aceasta este una din zilele mari ale istoriei omenirii. În ziua aceasta, Pavel și tovarășii săi, pun fundamentul Bisericii lui Hristos între popoarele cele mai influente, mai capabile și mai de frunte ale Apusului.

Când Pavel ajunsese în Filipi, era sâmbătă. Ca buni credincioși ce erau și ca oameni cari știau pentru ce au venit, căutară sinagoga. Însă în oraș nu exista așa ceva. După câteva timp de căutare, găsiră după cum și bănuiau că trebuia să fie — locul unde era adunarea credincioșilor, pe malul râului în partea mahalalei evreești. Când el și cu însoțitorii săi ajunseră acolo, nu găsiră decât femei, bărbații socotind mai bine să rămână acasă. AȘA CA PAVEL ADUSE FEMEILOR ÎNTAI, VESTEA CEA BUNĂ DESPRE ISUS, CARE A MURIT PENTRU PĂCATELE LUMII. Femeile acestea nu erau învățate dar altfel decât bărbații lor, ele simțeau nevoia de a se apropia de Dumnezeu. Și cine era oare mai bine pregătit sufletește decât femeile din Filipi ca să primească Vestea cea Bună despre Răscumpărătorul lumii? Femeile! Ele, care în vechime au avut o soartă atât de aspră.

Conducătoarea acestor femei era LIDIA — vânzătoare de purpură — îmbrăcăminte de o culoare foarte prețioasă în timpul acela. Lidia era de origine din cetatea Tiatira. Dumnezeu i-a deschis inima ca să asculte ce vorbea Pavel. Nu credeți oare că Dumnezeu i-a dat binecuvântarea aceasta, fiindcă a venit la adunare și a lăsat târgul? Ea nu se găsea într-un oraș evreesc, unde Sâmbăta e ziua generală de odihnă. În Filipi, Sâmbăta ca și în toate celelalte zile, viața comercială clocotea și negustorii făceau în această zi tot așa de strașnice afaceri

ca și în celelalte zile. Lidia, ca să se roage Sâmbăta, trebuia să jefusească o zi de afaceri. Dar răsplata ei a fost mare. Ea a câștigat harul de a fi primul suflet convertit în Europa la creștinism. Ea desigur a fost și instrumentul lui Dumnezeu pentru întoarcerea a multor concetățeni din orașul ei natal, căci găsim în Apocalipsă o scrisoare către îngerul bisericii din Tiatira. Vedem astfel că atunci când Evanghelia a apărut în Europa, ea de la început a fost vestită femeilor.

Se presupune că Lidia a fostbotezată chiar în râul lângă care se ținea ora de rugăciune. Imediat după aceasta ea a rugat pe Pavel și pe însoțirii săi și le-a zis: „DACA MĂ SOCOTIȚI CREDINȚIOASA, INTRAȚI ÎN CASA MEA”.

Nu mult după aceasta, Pavel și Sila au cântat cântări pentru slava Domnului, a fost un cutremur și lanțurile au căzut de pe ei. Temnicerul speriat s'a aruncat înaintea lui Pavel și a întrebat: „CE TREBUE SĂ FAC CA SĂ FIU MĂNTUIT?” Pavel și Sila i-a răspuns: „CREDE ÎN DOMNUL ISUS ȘI VEI FI MĂNTUIT TU ȘI CASA TA”. Temnicerul acesta a avut nevoie de o minune ca să se pocăiască. Pavel deasemenea a văzut lumina lui Hristos, a orbit și atunci abia s'a pocăit. Dar Lidia are meritul de a fi auzit și crezut de dată. Schimbarea în viața ei a fost liniștită și frumoasă.

Nu mai știm nimic despre Lidia. Numele ei nu mai este menționat. Însă cu 11 ani mai târziu, după plecarea lui Pavel și a tovarășilor săi, biserica din Filipi primește o epistolă, care a fost dusă de către Epafrodit dela Pavel, care era atunci prizonier în Roma.

Când ne gândim că Lidia a înfundat biserica în Filipi, e curios că numele ei nu mai este menționat în această epistolă. Se poate că a murit, sau s'a mutat în alt oraș. Sau e posibil că Pavel vorbește despre ea și tovarășele sale când îndeamnă pe păstorul bisericii să vină în ajutorul acelor femei, cari au lucrat împreună cu el pentru Evanghelia și ale căror nume sunt scrise în cartea vieții.

Istoria Lidiei este o istorie pentru femei. Dar în general purtarea femeilor față de Isus și față de Evanghelia este mișcătoare. Femeile au fost ultimii dintre cei cari L-au urmat și au rămas lângă Isus la cruce. Ele au fost întâile la mormântul Lui, după înviere și în povestirea Scripturii despre ura împotriva lui Isus, despre lepădarea de El, despre învinuirea, sau clevețirea, sau vinderea Lui, nu este pomenită nicio femeie care să se fi răscolat și să se fi întors dela El. ÎN FILIPI, FEMEILE AU FOST PRIMELE CARI AU PRIMIT CREȘTI-

NISMUL, ÎN EUROPA. Dar nu numai atât, ci și mai târziu, ele au rămas în ma și sufletul bisericii lui Hristos.

Bărbații în Europa au predicat, au învățat în școli și universități și activitatea lor pe ogorul lui Dumnezeu pare să se impune mai mult, dar femeile rămânând acasă, au povestit copiilor ca stăteau pe genunchii lor despre iubirea minunată a lui Hristos Mântuitorul și aceasta au împărtășit creștinismul în Europa.

Mântuirea deplină

Isus pe cruce ne-a câștigat această mântuire, Isus a sfârșit cu toți vrăjmașii noștri, El a rămas biruitor, prin El noi suntem izbăviți de vina păcatului pentru că Isus a plătit datoria păcatelor noastre (Isaia 53. 11.); Suntem izbăviți de sub puterea păcatului, pentru că împreună cu Hristos noi am murit față de păcat și prin Duhul Său, suntem strămutați într'altă viață. Romani 6, 6; Suntem izbăviți de sub robia întunecată a lui, — căci acolo unde a încetat păcatul s'a sfârșit și cu puterea diavolului. Coloseni 1. 13. Suntem izbăviți de un cugeț rău, căci sângele lui Isus ne-a curățat cugetul de faptele moarte. Evrei 9. 14. 14. 22.; Suntem izbăviți de groaza morții. „Căci Hristos ne-a scăpat de ceea ce trebuia să ne țină robi toată viața”. Evrei 2. 14. 15. Suntem izbăviți de mânia ei și sub har. 1 Tes. 1—10. Ioan 3. 36. Suntem izbăviți de judecata care vine din pricină, că suntem ai lui Isus. Ioan 5. 25. Apoc. 20. 11—15.

Isus ne-a câștigat deplină mântuire.

Pavel ne îndeamnă: „Rămâneți departe și nu vă plecați iarăși sub jugul robiei”. Galateni 5—1. Nici nu putem să nu ne dăm seama că nici nu trebuie să luptăm noi înșine ca să câștigăm această mântuire, ci doar să primim aceasta mântuire câștigată de Isus pentru noi.

Mântuirea s'a săvârșit, tu n'ai decât să o primești din mâna lui Isus, care a câștigat-o ție și mie, deci să te predai în totul lui Dumnezeu. Fii sigur că ți-a pus viața în cele mai bune mâini, predarea numai în parte face viața grea pe când predarea în întregime o face ușoară. Nu fii dintre aceia care se predau Domnului numai un timp, sau numai luându-se după alții și după aceea se lasă, fără să primească mântuirea. Vrei suflere să ai mântuire? Vino la Isus, că El te cheamă: „Ascultă glasul lui Cel blând”. Matei 11:29—30. Căci jugul lui e ușor și bun, prin Isus și Evanghelia vom dobândi viață și mântuire deplină. Oamenii vor vorbi de puterea cea înfricoșată. Psalm. 145. 6.

N. ONCU

NATURA ȘI VALOAREA RUGĂCIUNII

Primul dintre oamenii Bibliei care s-a rugat pentru alții a fost Avram. (Genesa 18:22—33). Ce rugăciune! Ea ne cucerește pe noi. În ea el, aduce înaintea lui Dumnezeu cauza altor oameni. Câtă reverență în rugăciune! Dar și câtă stăruință!

Din acest lucru putem descoperi cât de mult ține Dumnezeu la neprihănire. El și-a descoperit planul Său unui om drept, a ascultat rugăciunile sale, i-a dat promisiunile Sale, și a fost gata Sodoma dacă s'ar fi găsit în ea zece oameni neprihăniți. Zece oameni neprihăniți. Aici omul lui Dumnezeu se oprește cu rugăciunea. Se pare că el credea că în familia lui Lot se vor găsi cele zece persoane; dar n'au fost, decât Lot și soția (doi) și două fete nemăritate (patru). Se pare că Lot mai avea două fete, dar, cari erau măritate, căci textul spune că el s'a adresat fiicelor și ginerilor săi (Gen. 19:14) și acestea au rămas lângă bărbații lor necredincioși. Deci încă patru, laolaltă opt și poate încă doi nepoți, ajungând la numărul de zece. Dar Avram nu știe de necredința și neascultarea acestora.

Păcatul oamenilor lui Dumnezeu

Dacă aceștia ar fi fost neprihăniți înaintea lui Dumnezeu, Sodoma ar fi fost scăpată. Gândiți-vă numai că zece neprihăniți ar fi mântuit o cetate, și poate și azi pușini credincioși sunt în stare să dea mântuire unor orașe mari.

Care a fost răspunsul la rugăciune? Păcat, păcat! Și fără îndoială cauza a fost păcatul. Ascultați ce spune proorocul: „De nu ne-ar fi lăsat Domnul o mică rămășiță am fi ajuns ca Sodoma și ne-am fi asemănat cu Gomora. (Is. 1:9).

Observați, Sodoma a fost nimicită nu pentru păcatele păcătoșilor, ci pentru păcatele oamenilor lui Dumnezeu. Acesta e un adevăr teribil. Dacă Lot ar fi fost ceace trebuie să fie, dacă ar fi trăit o viață curată și după voia lui Dumnezeu, dacă ar fi mărturisit copiilor lui, atunci cu siguranță fiicele lui, ginerii și nepoții ar fi ascultat de Domnul, și adunau, întruneau numărul ce trebuie, și Sodoma era mântuită. Influența lor ar fi servit cauza Domnului. Dar fapt este că păcatul lor a adus pierzarea Sodomei. Ce gând trist! Privesc adesea la copii sau nepoții unor oameni buni, credincioși, membri buni ai bisericii și nu întotdeauna poși avea bucuria să vezi în ei pătrunsă evlavia religiei. După zidul neprihănirii părinților, copii se lăudălesc în păcate. Iată o cauză care împiedică răspunsul la rugăciune.

Contrast isbitor

Priviți ce contrast și învățați pentru voi. Uitați-vă la figura nobilă a lui Avram, prietenul lui Dumnezeu, omul care

a crezut și a pledat cauza lor cu atâta demnitate, cu atâta umilință. Această ființă a avut pentru sine simpatia tuturor credincioșilor din toate veacurile. Puneți-l alături pe acest om de familia lui Lot. Gândiți-vă la celelalte fete ale lui și la bărbații lor. Nu-l credeau ei pe Lot că e nebun? Ele erau moderne și pe vremea aceea, bucurându-se de viață și neținând seamă ce le spune tatăl lor, un bătrân de ar fi trăit mai bine în alte vremuri. L-au lăsat să meargă. Iar ele s'au dus la casele lor, au început să doarmă din nou, dar din somnul ăsta nu s'au mai sculat. Comparați apoi pe nobilul Avram cu cele două fete nemăritate ale lui Lot. Nu aveau nicio morală, sigur au învățat în Sodoma. Uitați-vă aici și veți vedea tabloul multor, foarte multor case creștine de azi. Uitați-vă la copii credincioșilor la nepoții lor. Puneți-i alături pe părinți de copii și nepoți și veți avea tabloul familiei lui Lot.

Compromisul lui Lot

Priviți cheful lui Lot și veți vedea oamenii cari se cred morali, că se pierd, scapă frâul dragostei și cad. Să mă mir de faptul acesta? Să mă întreb prin cine vine căderea, ruina și distrugerea?

Și mai cauți în familia lui pe cei zece drepti să mântuiești cetatea? Noi nu cetim de el, că ar fi fost un om de rugăciune. El a fost salvat dar nu a devenit un salvator. El n'a putut da copiilor lui amintirea altarului și a rugăciunii. Cu toate că Ap. Petru îl compătimește în II. Petru 2:8, se pare totuși că a avut prea dezvoltată iubirea de avere. Și iată că tovarășia cu păcatul a omului lui Dumnezeu a adus ruina familiei lui și a pierdut influența sa asupra unei cetăți.

Apoi uitați-vă la încă o mare deosebire. Servitorul lui Avram se roagă. (Gen. 24:12). Ce rugăciune, și acesta când era trimis să caute soție lui Isac. El a văzut pe stăpânul său și face și el. Influența și-a arătat roadele. Lot nu avea aceasta. Voi o aveți? Servitorii voștri se roagă? Sau ei nu văd de loc în casa sau în afacerile voastre pe un om plin de religie. Cuvioșia și evlavia trădesc printr'o viață de rugăciune. Sora de caritate în spital, servitoarea la treaba și funcționarul în birou nu trebuie să uite viața de rugăciune. Cum vreți să faceți lumea, când voi nu faceți.

Puterea exemplului

Și să nu uitați că Isac, fiul lui Avram s'a rugat. (Gen. 25:21). Mai mult el e primit, ce a primit ca răspuns la rugăciune. „Într'o seară, când Isac ieșise să cugete în taină pe câmp, a ridicat ochii și a văzut că veneau niște cămile. Rebeca a văzut și ea pe Isac. Robul a istorisit lui

Isac toate lucrurile... Și Isac a dus pe Rebeca în casa sa. Gen. 24:63—67). El a acceptat că Domnul a răspuns la rugăciunea tatălui și a servitorului său.

Cercul se lărgește iarăși. Iacob, nepotul lui Avram se roagă. Iosif, strănepotul, se roagă. Ați citit povestea vieții acestor oameni? Viețile lor sunt numai cu rugăciune.

Iosif era în Egipt. „Și stăpânul său a văzut că, Domnul a fost cu el... și a binecuvântat casa egipteanului din cauza lui Iosif (Gen. 39:3). Notați iar aici valoarea neprihănirii înaintea lui Dumnezeu și cum alții sunt binecuvântați pentru ei. Și când femeia stăpânului l-a ispitit, ispită la care numai cei aproape de Dumnezeu rezistă, el ti răspunde: „Cum aş putea să fac eu un rău și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?” (Gen. 39:9). Tineri și tinere, trăiți o viață de rugăciune, ca să puteți înfrunta ispitele vieții.

Biruinta ispitei

Iosif era tocmai la cea mai periculoasă vârstă, o vârstă când mii și mii își pierd castitatea și cad pradă desfrâului. Numai părtașia cu Dumnezeu printr'o viață de rugăciune, poate să facă pe cel în ispită să strige ca Iosif: „Cum aş putea face eu un rău și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?”

La cei ce trăesc în păcat, nu mai poate trăi rugăciunea, iar viața spirituală e o tragedie. Iar cel ce trăește aproape de Dumnezeu, într'o viață predată Lui, are puterea minunată de a înfrunta păcatul, chiar cu prețul vieții, și pentru el Dumnezeu are răsplata Sa.

de TICHIL

Urbă cu tâlc

Când ești nevinovat, nu ți-e frică de nimic.

Cine se trudește, dobândește.

Pomul sădit lângă curgerea apelor, e verde întotdeauna.

Paserile de acelaș fel se adună la un loc.

Influența bună e o adevărată moștenire.

Sfatul bun este o candelă, iar învățătura e o lumină.

Nu te bucura la un câștig mârșav, căci comorile câștigate pe nedrept nu dăinuiesc.

Bătăjocura aduce și suferința.

Intelepciunea trebuie poștjită, prostia intră nedorită.

Cel neprihănit are parte de binecuvântări.

Vorbirea de rău este trădarea unei inimi plină de ură.

Vorba multă isvor de greșeli.

DUPĂ CÂTEVA ZILE

Acest capitol este din cartea: „Florile Primăverii” care a eșit de sub tipar

Era la Antiohia... Pavel, stând pe acoperișul casei sale, privea gloria apusului de soare și în inima sa aducea mulțumiri lui Dumnezeu pentru toate. Cineva îl trase de haină și-i zise: „Un om bătrân și sărac vrea să-ți vorbească”.

„Adu-l sus” spuse Pavel, „și când te întorci, adu deasemenea un vas cu apă și un prosop”.

Pavel merse să întâmpine pe străinul care nu îndrăznea să urce scările. O timiditate născută din cauza înfrățirii sale prăpădite, cuprinse pe vizitator. Dar, încurajat de înfățișarea prietenoasă a lui Pavel, călcă pe acoperiș.

Tu ești Pavel, predicatorul? „Vorbea repede, nervos. Însă apostolul prinse un accent care desmințea hainele sale rupte. Te-am căutat întreagă zi. Tu urmezi pe Hristos din Galileia?”

„Fă-te comod, scumpe străine. Ești obosit: îmi vei spune tot ce ai de spus când vei fi odihnit”.

Servitorul aduse un prosop și vasul plin cu apă și Pavel însuși spălă picioarele străinului. Scoborând din nou scările, servitorul se întoarse cu mâncare și băutură. Pavel se așeza lângă Evreu și mâncară împreună.

Când au terminat, străinul începu să vorbească. Bucatele și odihna îl reînviară, vocea sa era mai puternică; el se întoarse către Pavel. Amurgul orientului se cufunda în noapte, pe când în frazele vioaie ale poporului său, Evreul spuse povestea sa — povestea tânărului bogat și Isus — o poveste care ridică stavila memoriei lui Pavel și-l duse înapoi la anii tinereții sale în Damasc. Și pentru celălalt, pentru acest învins de lângă el, simți o simpatie mare, căci dorea să-l ajute în descurajarea și nefericirea atât de aparente pe fața străinului.

Evreul continuă. „Cu multe luni mai târziu eu am fost în Ierusalem, când ei L-au condamnat. L-am văzut crucificat. El a fost părăsit de toți afară de câteva femei. Eu mă gândeam ce nebunie ar fi fost să-L fi urmat. Mai târziu m'am căsătorit. Aproape un an am fost foarte fericit. Ochiul trist al profetului au fost în curând uitați în răsul ochilor unei soții iubitoare, și pentru a pecetlui uitarea, un copil mi se promise”.

Străinul vorbea liniștit acum. „Copilul veni” — se opri — „dar costa viața mamei sale”. Din nou el tăcu și Pavel vorbi cuvinte de mângâiere. „Și, Pavele, istorisirea mea este scurtă. În trăsăturile fără formă ale copilului, se destingeau liniile dulci ale feței mamei sale. Și eu am iubit copilul cu o iubire îndoită. O boală, din care copii conducătorului cămillelor mele

scăpaseră, îngropă pe fiica mea, în mormântul mamei sale. Si eu rămăsei singur.

Acum văd clar că Invățătorul mi-a luat ceea ce eu n'am vrut să dau. A fost nenorocire? A fost neglijență? Eu nu știu. Dar aceasta s'a întâmplat în decursul anilor. Comerțul pe mare pieri; oile mele se pierduseră; cămillele mele dispărură printr'o boală ciudată. Câmpurile trecură în mâinile altora. Eu părăsii casa mea și casa strămoșilor mei; părăsii Capernaumul. Stătui singur în pădure, ajunsei un cerșetor.

Instinctele rasei mele nu mă lăsară să mă odihnesc. Devenii un vagabond. Mi-am restabilit apoi înfățișarea pentru a-mi recăștiga averea. Devenii chiar unul dintre urzii vameși. Și Pavel ascultă o istorisire de o căpătănare aproape eroică despre scăderea și abundența unei averi, sfârșind în sărăcie desăvârșită.

„Hristos mi-a făcut aceasta? Ar putea El să-mi vrea răul și nu binele? De ce trebuia să-L urmez? Imprejurul meu era întreaga promisiune a primăverii; recoltele mele, comerțul meu pe marea Galileii, bogăția mea și aceea care zace în mormânt. Și urmașii Săi! Ei erau doar niște oameni de pe țărmul lacului; oameni de aceea cari îmi conduceau corăbiile și cămillele. Și n'am ținut eu legea? N'am făcut eu aceasta din copilăria mea? Și când eu L-am întreat despre vicața adevărată — care om a răspuns vreodată așa cum a răspuns El? „Du-te de vinde tot ce ai și dă săracilor”, și vino de urmează-Mi. „Însă ochii Săi erau triști când eu am plecat”.

Invățătorule, pot eu iubi un asemenea om? E o minune că eu mă tem de El? El m'a jefuit de averea pe care îmi ceruse odată s'o părăsesc; mi-a răpit bucuria și nădejdea și m'a lăsat fără nimic”.

„Fără nimic” șopti apostolul, „afară de tine și El. Nu, scumpe prietene, acolo jos în Iudea, în primăvara aceea, El ți-a oferit ceva ce nu se poate exprima ceva mai mare decât toată bogăția ta; ceva contra căruia te-ai luptat cu toate că firea ta omenească dorea aceasta înconștient; pe El însuși, care este Dumnezeu și Iubire. „Dacă vrei vicața veșnică”, spunea El și tu n'ai vrut. Cât de sigur se poate zice „El a venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit”.

Și el s'a întors întristat. Tristețea Sa este oglindită în a ta; căci noi suntem toți una cu Hristos. Și măsura loviturilor tale este doar măsura iubirii Sale pentru tine. În negura adâncă a bogăției și a egoismului razele calde ale iubirii sale se împrăștiu și se perdeau. Dar Hristos nu este un iubitor timid. El a smuls tot ceea ce n'a fost potrivit pentru tine;

ai rămas numai cu tine însuși. Nu este adevărat ceea ce El a spus?” Cât de greu va intra bogatul în împărăția lui Dumnezeu? „Dar greutatea a trecut acum; porțile sunt deschise pentru tine”.

„Nu fii descurajat, prietenul meu” continuă apostolul. „Pe cine iubește El îl pedepsește. Așa El încearcă aurul, pe care-l dozește. Va fi munca lui fără rod? Nu, dă-I Lui ce ți-a rămas din cenușa nebuliei tale — dă-te pe tine însuși, vicața ta, iubirea ta”.

Un vânt lin adia peste grădina, mișcând cu sgomote ușoare frunzele unui arbust din apropiere, și pacea se întinse peste cetate. Dar tânărul bogat fu cuprins de o pace mai mare — de pacea tuturora cari au pe Hristos.

„Pavele”, spuse Evreul încetșor, „poți să mă faci tu pe mine unul din urmașii Săi”.

„Nu”, răspunde Pavel, „aceea eu nu pot, căci El însuși te-a făcut unul. Lacrimile tale mărturisesc aceasta. Botezul va pecetlui primirea ta”.

RUGĂCIUNE

Stăpâne ceresc. Tu care ești din veac în veac, privești și cunoști pe fiecare credincios al Tău, și toată starea celor ce calcă pe urmele Tale. Aducem la tronul Tău de milă durerile, necazurile și amărăciunile copiilor Tăi. Numai Tu Doamne cunoști suspinul, vezi durerea, privești în lăuntrul celui lovit în vicață. Te rugăm Doamne pentru cei ce plâng, pentru cei bolnavi, pentru orfani, văduve, pentru bătrânii fără ajutor, pentru cei nenorociți în vicață.

La Tine-i mângâierea, vindecarea și alinarea. Mâna Ta le poate întinde milă și îndurare. Glasul Tău poate potoli vijelia și furtuna vicații. Tu și numai Tu ești totul și toate pentru ai Tăi. Dă-le sprijinul Tău, ocrotește-i și-i ajută. Sunt ai Tăi Doamne, mântuește-i.

Iar nouă fraților lor, dă-ne dragoste, duh de compătimire, spirit de ajutor. Ajută-ne să ne purtăm sarcinile unii altora și împreună să te urmăm pe Tine.

Toată încrederea și nădejdea noastră e în Tine. Ascultă-ne, ne rugăm în Numele lui Isus, Domnul nostru. Amin.

SFINȚENIA DEPLINĂ ÎN HRISTOS

„Inrădăcinați, zidiți și întăriți în El”.

Colos. 2.7.

Apostolul Pavel în lumina Duhului Sfânt ne scrie lucruri foarte interesante în această epistolă. Inima sa se deschide larg către acei pe care îi iubea. După cum vedem Dumnezeu a putut prin el să ne descopere lucruri de o înălțime la care nici nu ne-am putea gândi dacă Duhul Sfânt nu ne ar atrage privirea.

Apostolul Pavel încearcă să ne arate că sfințenia deplină este în Hristos, și că aceasta este moștenirea tuturor sfinților săi răscumpărați. Pentru aceasta este nevoie ca să îndeplinim aceste trei lucruri.

Mai întâi trebuie să fim INRĂDĂCINAȚI ÎN HRISTOS. Mi s'a întâmplat să merg prin păduri de brazi, am putut vedea cum acești arbori au rădăcinile foarte la suprafață, când vin furtuni ei se sprijinesc unii pe alții și astfel nu sunt smulși. Domnul Isus cere ca fiecare răscumpărat al său să fie înrădăcinat în El; nu să se sprijinească pe altul.

Inrădăcinat, aici ne arată puterea vitală, adică are viață. Am văzut demultori după furtuni mari pomi smulși din rădăcini și aruncați departe aceasta este semnul că a avut ramuri mai mari decât rădăcinile. Totuși aceasta nu explică în deajuns ideea. Vâscul este o plantă care își înfige rădăcinile în alt lemn cu mult mai puternic decât el. Astfel trăiește din hrana pomului în care își ține rădăcina. Vâscul astfel are frunzele în totdeauna verzi și chiar iarna are fructe. Așa este și un înrădăcinat în Hristos el trăiește datorită lui Hristos este întotdeauna plin de rod dar și verde. Vieța ta nu este datorită rădăcinilor tale ci este datorită lui Hristos.

Odată am fost foarte mirat de creșterea unui pom altot. L'am măsurat și am văzut cum în 24 ore a crescut de mărimea unui lat de mână. Cel ce este înrădăcinat în Hristos va crește, experiențele lui cu Dumnezeu se vor înmulți va deveni din ce în ce mai sfânt, mai plin de dragoste de bunătate de dărnicie și de râvnă pentru împărăția lui Dumnezeu. Dacă ai aceste semne atunci desigur ești înrădăcinat. Iar dacă n'ai aceste semne atunci ești înșipt, un băl înșipt putrezește nu înverzește. Dacă n'aduci rod poți fi lipit de Hristos, așa după cum o hârtie o lipești de perete, hârtia tot hârtie rămâne apoi se strică. Inrădăcinat înseamnă că într-o măsură ai devenit **UNA CU HRISTOS ȘI NU TE MAI POȚI DESPĂRȚI DE EL** ai legătură de viață cu El. Despărțirea ar asemăna cu moartea. Ești înrădăcinat sau lipit de El.

Trebuie să fim **ZIDIȚI ÎN EL** în al doilea rând ca să fim sfinții Lui. Aceasta ex-

preste este grea dar este foarte frumoasă și adâncă. Dacă un creștin ar avea numai partea aceasta a înrădăcinării n'ar fi deajuns explicată **OCROTIREA DIVINĂ**. În viața materială a lumii există furtuni așa de mari în cât orașe întregi sunt nimicite, cum oare atunci să mai stea un pom.

De aceea un creștin adevărat este și zidit în Dumnezeu, a umbra în Dumnezeu, a lucra în Dumnezeu, a se odihni în Dumnezeu, ce lucru minunat, Domnul îngrijește de mine cu mult mai bine decât mama mea când eram de doi ani încontinuu sub privirea ei.

O broasca țestoasă mergea dela păru unde va, o vulpe văzând-o imediat a alergat s'o mănânce atunci broasca s'a ascuns în casa ei de piatră pe care totdeauna o are a așteptat vulpea o oară, două și când a văzut că prada nu-i mai ese din zidul de piatră s'a dus mai departe.

Nici diavolul cu toată oștirea lui, nici lumea cu toate poftetele ei nu pot să-i facă rău unui credincios care trăiește o viață ascunsă în Dumnezeu, în schimb însă unui om care nu trăiește viața ascunsă în Dumnezeu toate vulpile îl înșală, cea mai mică vorbă, îl face grozav de

nervos, îl supără orice. Nimic nu ajută totul îi strică, dacă cam așa stă cu tine atunci ascunde-te în Domnul. Întăriturile pe care le fac țările pentru apărare sunt o nimică toată pe lângă ce este Domnul în jurul celor ce se tem de El. Dacă încă n'ai intrat în acest zid, care se cheamă Dumnezeu atunci intră căci viața ta lasa mult de dorit.

INTĂRIȚI ÎN EL aceasta este a treia parte a vieții creștine ea se mai poate numi **DIVINIZAREA**. Dacă vei fi înrădăcinat în El și zidit în El, atunci va urma un proces de schimbare tainică a întregii personalități.

Diamantul sau mărgăritarul sunt un simplu cărbune, care cândva a fost lemn. Aceasta transformare se face și azi în laboratoare, dar este foarte costisitoare. Sub influența căldurii atât îndestulatoare a lui Dumnezeu asupra sufletului nostru se întâmplă un proces tainic, care se cheamă întărire. Sau reconstituirea chipului celui prea înalt în viața ta trecătoare.

De aici vedem că Dumnezeu se pune complect la dispoziția celor răscumpărați pentru ai face fii Săi.

MARCU NICHIFOR

„... CASA LUI DUMNEZEU ESTE BISERICA...”

Dacă ași avea o voce ca a unei trambite să răsun din ea la urechea tuturor fraților, surorilor, prietenilor și tuturor cunoscătorilor din Cuvântul Lui Dumnezeu, la acei ce nu sunt prezenți în totdeauna la biserică, că dacă corpul nostru este Templul Duhului Cel Sfânt, vorba lui Pavel din citatul de mai sus, „...**BISERICA ESTE CASA LUI DUMNEZEU...**” și să nu lipsească nimeni dela biserică atât Duminică cât și în cursul săptămânii.

Dar nu odată și nu numai unii, când m'am dus în vizita familiară i-am întreat: de ce nu ai fost la biserică? Nu mai decât am primit și răspunsul: „și în casă eu mă pot ruga lui Dumnezeu, uite colea Biblia și cartea de cântări, citim din Biblie cântăm și ne rugăm că doar și în casa noastră este biserică...” Ce amăgire? Ce scuză nejustificată! Da și în casă omul cu familia lui se poate ruga Domnului, poate citi Biblia, poate cânta cântări de laude Domnului, aceasta însă nu poate înlocui casa lui Dumnezeu care este biserică, altfel Ap. Pavel nu ar fi zis cele de mai sus.

Insă este altă cauză, că Diavolul se folosește de slăbiciunile unor cunoscători

ai Cuvântului lui Dumnezeu și sigur le șoptește diferite scuze, care în fața Domnului nu au nici o valoare.

Și cine câștigă? Omul care Ienevește și nu i-a parte la biserică regulat, la Cuvântul Domnului sau diavolul? Rămâne ca să judeci cititorule...

Insuși Pavel vede un pericol în biserică Mama Apostolică, atunci când el a scris în epistola sa. „Să nu părăsim adunarea (biserică) noastră, cum au unii obicei, ci să ne îndemnăm unii pe alții, și cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua se apropie”. Evrei 10.25.

Ce fel de creștin ești tu atunci când nu iei parte regulat la biserică, dar să mai conduci pe altul? „Lumina trebuie să fie pusă în sfeșnic să lumineze pe cei din casă nu sub pat”. Ce fel de lumină ești atunci, când lumina ta o ții la tine acasă? Insuși prezența la timp și regulat la biserică a credinciosului este o mare predică. Te-ai gândit la aceasta vreodată? Dacă ași putea și ași pecetlui în inimă Cuvântul: „casa lui Dumnezeu este biserică să nu lipsești dela ea niciodată.

D. BABAN.

Minunile harului

de ALEXA POPOVICI

„Fiul lui Dumnezeu, care m'a iubit și S'a dat pe Sine însuș pentru mine”. Gal. 2:20.

Să ne urcăm puțin pe muntele Golgota, locul unde Isus a murit. Va fi bine să facem aceasta în fiecare zi din viața noastră. „Amintirea ei e o religie pentru mine” - spunea un om după moartea soției lui. Fiecare credincios trebuie să spună lucrul acesta despre Domnul lui care a murit, dar care a și înviat. Gândul la El, prezența Sa continuă să constituie toată religia.

Pe muntele jertfei Sale ne vom simți aproape de El. Lumina crucii ne va da vedere. Și uitându-ne mereu la El, murind în chinurile răstignirii, vom putea spune cu convingere adâncă, cum spunea Ap. Pavel: „Este Fiul lui Dumnezeu, care m'a iubit și S'a dat pe Sine pentru mine”. În aceste cuvinte vom găsi trei minuni. E minunea personalității care suferă, e minunea cauzei pentru care suferă, și e minunea ființei în locul căruia suferă.

Să ne gândim puțin asupra primei minuni. *Cine e cel ce suferă?* E Fiul lui Dumnezeu. Cugetă puțin scumpul meu, că Cel ce moare pe munte, uitat de toți, părăsit de toți, batjocorit de toți, e chiar Fiul lui Dumnezeu, e Isus Hristos, venit din cer. Ce e toată tragedia crucii? E viața lui Isus, dată ca preț de răscum-părare pentru orice credincios al Său. Prin cruce, Isus adus cea mai mare bine-cuvântare lumii, a adus salvarea ei.

Gândește în aceste clipe că Cel ce moare pe cruce e Fratele tău. El a simțit tot ce simți tu, a gustat din toată viața ta; a stat flămând, setos, obosit, a avut bucurie, dar a vărsat și lacrima, ca tine. Paharul vieții din care bei tu în fiecare zi, a fost băut și de El. Nu-L privi ca pe un străin, nu, El e Fratele tău.

Adâncește-te puțin mai adânc și vei vedea în Isus pe cel mai bun prieten al tău. Pe Cel care te ajută cot la cot, la povoa-ra vieții, pe Cel care te înțelege în toate suspinele tale, Cel ce descopere în oftările tale toată durerea inimii tale. El e prietenul care stă lângă tine și la bine și la rău. El omul durerii, obișnuit cu suferința, încărcat cu pedeapsa păcatelor noastre, e prietenul nostru, și e Fiul lui Dumnezeu.

El a fost Omul divin care moare pe cruce. Nimic mai minunat decât să-L vezi ca Fiu de Dumnezeu și totuși răstignit pe cruce. Cine ascultă cele șapte cuvinte ale lui de pe cruce, nu va nega niciodată Divinitatea Sa. Cerurile, stelele, luna, soarele și pământul, știu că El e Dumnezeu, iar bietul om, ființa muritoare Il omoară pe cruce.

Inchină-te sufletul meu, pe cruce la Golgota e Fiul lui Dumnezeu, adoră-L adu-I laudă. El e Dumnezeu, pogorât om pe pământ, să ne aducă mântuirea și viața de veci.

Să ne oprim apoi la a două minune. *De ce moare Isus, Fiul lui Dumnezeu?* Pentru că „m'a iubit”, — răspunde Ap. Pavel, — „și S'a dat pe Sine”. Cu siguranță că nu este nicăeri, un cuvânt mai frumos, ca iubirea. Nu este pentru că nici un alt cuvânt nu ne cucerește inima, nu ne dă bucurie, nu ne aduce mângăierea, ca dragostea. În Vechiul Testament se spune despre Dumnezeu că e „milos”. Ceva frumos, dar în Noul Testament se spune mai frumos, că „ne iubește”. Isus Hristos ne iubește. Aceasta L-a făcut să moară, să Se dea pe Sine. El vrea să fie una cu noi. A lăsat splendoarea cerului, Tronul, gloria, toate și a venit din dragoste ca între noi să ne cunoască mai bine, să ne cunoască viața și să ne cunoască moartea. Ce iubire fără margini! Noi oamenii de pe pământ suntem atât de mult iubiți de El? Da. Privește la cruce, acolo e dovada.

Dar nu uitați că Ap. Pavel scrie: „S'a dat pe Sine”. Cu alte cuvinte dragostea Lui L-a biruit, L-a făcut prizonierul greșelilor noastre, L-a adus să Se dea pe Sine. Ce adâncă gândire! Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat Se dă pe Sine pentru că iubește oamenii de pe pământ. O Doamne ce nemărgnit ești Tu în Dragoste! Ajută-ne să Te înțelegem mai bine!

La cruce din dragoste El trece prin botezul sângelui. Crucea de pe Calvar a fost văzută de El din veșnicie, și când lumea era afundată în păcat, El vine și se dă pe Sine să fie pironit pe ea.

Și la urmă să lăsăm ca în gândurile noastre să pătrundă și a treia minune. *Cine e acel pentru care S'a dat Isus?* Eu și tu. Ap. Pavel scrie lămurit „pentru mine”. Omul, chipul și asemănarea lui Dumnezeu a fost înșelat și prin păcate târât la iad. Ce chin! Și aceasta cu toți oamenii, pentru că toți au păcătuit. Putea dragostea adevărată a Creatorului să ne lase pierduți? Nu, ci a venit Isus, și S'a dat pe Sine însuși pentru noi.

La crucea Lui ni se deschid ochii și vedem păcatul și pedeapsa lui. Acolo descoperim că Dumnezeu e drept și sfânt. El nu tolerează păcatul. Ne-a iubit cum mintea noastră nu poate pricepe, dar păcatul ni-l pedepește cu cea mai mare asprime.

Prin cruce Isus a schimbat lumea. Dintr'o lume plină de păcate, desnădăjduită și neputincioasă a transformat o lume nouă, o lume unde vei găsi oameni credincioși spălați prin sânge și făcuți

sfinți, oameni luptători împotriva păcatului.

Dar pe lângă acestea, crucea a născut Biserica creștină. Oamenii prin credință vin la cruce, se spală în sângele lui Isus, și pleacă curați, mai albi ca neaua. Cei mântuiți se leagă unii de alții, formează o familie a credincioșilor, fondează biserica lui Hristos. Ce minune! Din oameni păcătoși, netrebniți, crucea transformă sfinți, îi leagă între ei să trăiască împreună ca biserica vie a Domnului Isus.

Fă Doamne ca crucea Golgotei să fie viața credincioșilor, a bisericii Tale!

Artistul și instrumentul

Un artist avea un instrument din care cânta foarte frumos. Un participant fiind adânc emoționat de cântecul instrumentului, și-a propus ca cu orice preț să cumpere acel instrument. Artistul văzând suma mare oferită, a vândut instrumentul, cumpărătorul a plecat acasă foarte fericit, crezând că acum are cu ce se feri-ci. Dar, când ajunge acasă, a început să cânte din instrumentul, mare i-a fost întristarea că instrumentul nu mai cânta ca în mâna artistului; dă instrumentul în mâna soției, a prietenilor, dar nu merge; instrumentul cântă tot mai rău și urât.

După câteva zile, omul se duce înapoi la artist, cu mare plângere și mâhnire, cerând să primească înapoi instrumentul, că nu mai e bun de nimic. Artistul pune mâna pe instrument, și începe a scoate cele mai frumoase și splendide melodii; omul rămâne încrămențit, ce să fie asta că, la mine nu cântă? Răspunsul Instrumentul fără artist nu are nicio valoare. Ceea ce face, este iscusința și mâna artistului.

Așa este și creștinul, numai în mâna lui Dumnezeu are valoare și poate cânta fericit.

Maxime și cugetări

Nici un sacrificiu nu e prea mare, când onoarea și libertatea sunt în joc.

Asquith

Puțini oameni sunt așa de cuminți, ca să prefere calomnia care le folosește, laudei care-i trădează.

La Rochefoucault

Să nu te călești din credință pentru scurta norocire a necuraților.

Dimitrie Cantemir

Fetița și sângele de pe prag

În legătură cu nimicirea întâilor născuți din țara Egiptului, când Dumnezeu a trimis îngerul Său, s'a păstrat următoarea istorisire:

În familia unui evreu, o fetiță, cel dintâiu copil, era bolnavă. Ea știa că numai sângele de pe prag și de deasupra ușii o poate scăpa de moarte. Când tatăl ei s'a apropiat de pat, ea l-a întrebat îngrijorată, dacă au fost unși cu sânge ușorii ușilor.

— „Da” — răspunse tatăl. „Am văzut că mielul a fost junghiat și i-am poruncit robului să ungă ușile cu sânge”.

— Dar ai controlat D-ta să vezi, dacă s'a făcut întocmai cum i-am spus.

— Tată dragă, te rog mai cercetează odată și ia-mă și pe mine în brațe, ca să văd eu cu ochii mei, dacă au fost unse toate ușile.

Fiind adusă la ușă, văzu că robul uitase să ungă cu sângele mielului tocmai ușa dela odaia ei. Indată fu unsă cu sânge și aceea ușă și astfel fetița scăpă de moarte.

Cititorule, fetița aceea nu s'a liniștit, până ce nu și-a știut vieața în deplină siguranță la adăpostul sângelui. Ți-ai pus și tu vieața la adăpostul sângelui Domnului Hristos, singurul care te scapă de osândă și pierzare veșnică?

Și cât de frumoasă e vieața de familie, când dragostea și respectul domnesc în cămine! Atât părinții cât și copiii sunt responsabili cu toții de liniștea și mulțumirea din casă.

Un lucru foarte important în vârsta educației este exemplul dat de părinți,

care — eel puțin în fața copiilor — trebuie să fie ireproșabil.

În fața copiilor nu spuneți vorbe nepotrivite, căci copilul are o memorie extraordinară și nu uită nicio dată, cece ar trebui să uite.

Orfanul!

*In lume când m'am deșteptat
Nici un pic de rost n'aveam;
De lume am fost lepădat
Fiind un biet orfan.*

*Priveam copii de seama mea
Cum erau îmbrățișați,
Gândindu-mă la mama mea
Cu ochi'n lacrimați.*

*Am plâns an după an,
Și chinuit în plâns am fost
De-al plânsului dușman.
La cimitir fără de rost*

*Eu visul l'am făcut real
Și realitatea'n vis,
Căci cu părinții măntălneam
În vis ca'n paradis.*

*La cei ce au părinți gândeam:
Oare aștia; cum gândesc?
De dor mereu mă prăpădeam
Părinții săi găsesc.*

*Dar azi o cale am găsit
Părinți-mi săntălnesc,
Prin crucea Celui răstignit
Sunt sigur că-i găsesc.*

*Nădejde'n lume nu avem
Nici pic de adăpost,
Și soarta mi-o asemăn'am
Cu-a blândului Hristos.*

*Căci sunt orfan, deci fără mamă:
Nici tată și nici adăpost,
Și'n inima-mi sârmană
Mă rog doar lui Hristos.*

Bucură-te, tinere în tinerețea ta, dar să știi că pentru toate te va chema Dumnezeu la judecată. *Eclesiast 11—9.*

Incredințează-ți lucrările în mâna Domnului, și îți vor izbuti planurile. *Proverbe 16—3.*

Cel ce leapădă mustrarea își disprețuește sufletul, dar cel ce ascultă mustrarea, capătă pricepere.

Ori unde se muncește este și câștig, dar oriunde numai se vorbește, este lipsă. *Proverb 14—23.*

Cine cruță nuiăua, urăște pe fiul său, dar cine-l iubește, îl pedepsește îndată. *Proverb 13—24.*

LEGĂTURA DE DRAGOSTE ÎNTRE HRISTOS ȘI SUFLETUL CEL CREDINCIOS

Spicure de Firmilian

Când Hristos este de față, toate sunt bune și nimica nu se pare greu; iar când Hristos se depărtează de la tine, toate te ostenesc. Când glasul lui Hristos nu se aude în lăuntru tău, toată mângăierea e deșartă; iar când Hristos îți zice o vorbă, simți minunată mângăiere. Oare Maria Magdalena nu s'a sculat de grabă din locul unde plângea, când i-a zis Marta: „Învățătorul a venit și te cheamă?” (Ioan 11,28). Fericit ceasul, în care Hristos chiamă de la lacrimi la veselia duhului. O omule! Cât de înțelenit și nesimțitor ești tu fără Hristos! Ce deșert, ce nebun ești, de doșești altceva afară de Hristos! Ah! Să nu-l ai pe dânsul este mai mare pagubă, decât ai pierde toată lumea!

Ce poate să-ți dea fie lumea fără Hristos? A fi fără Hristos, este iad nesuferit. A fi cu Hristos, este raiul desfătător. Dacă Hristos este cu tine, niciun vrășmaș nu-ți va putea face rău. Cine află pe Hristos, află o comoară neprețuită sau un bine mai presus de tot binele; cine pierde spre Hristos, pierde mult și mai mult decât ar pierde lumea întreagă. A petrece fără Hristos, este sărăcia sărăciilor; ar fi bine plăcut lui Hristos este bogăția cea mai mare.

Mare binecuvântare este a ști să petreci cu Hristos și este mare înțelepciune să nu-l înstreinezi. Fii smerit și iubitor de pace; și Hristos va fi cu tine. Fii evlavios și liniștit; și Hristos nu se va depărta de la tine. Dacă te pleci lucrurilor lumești, foarte repede poți să-l înstreinezi și să pierzi darul său. Și dacă îl depărtezi, și-l pierzi, la cine va fi scăparea ta și unde vei găsi prieten ca dânsul? Tu nu poți fi felițat fără prieten și dacă Hristos nu va fi pentru tine prietenul cel mai presus de prieten, n'astepta decât întristare și urăciune. Așa dar lucrezi nebinește, când pui în altul, afară de el, prietenia și veselia ta. Alege mai bucurios ca toată lumea să fie împotriva ta, decât să înstreinezi pe Isus de la tine. Drept aceea, dintre toți cei ce-ți sunt dragi, Hristos să fie prietenul tău cel mai iubit.

Să iubești pe toți oamenii pentru Hristos; iar pe Hristos pentru Hristos. Dintre toți prietenii numai Hristos este bun și credincios. De aceea să cade să-l iubești pe el mai cu deosebire și mai presus de toți. Într'insul și pentru dânsul iubește pe prietenii și vrășmașii tăi și roagă-l pentru aceștia toți, ca toți să-l cunoscă și să-l iubească. Nu dori să fii cinstit și iubit de oameni cu deosebire, căci acest lucru se cuvine numai lui Dumnezeu care n'are pe nimeni asemenea cu dânsul. Nu dori să ai locul întâi

în inima cuiva, căci aceasta se cuvine să fie închinată lui Dumnezeu; nici altul să cuprindă în inima la locul acesta; ci Hristos să-l cuprindă la tine și în toți.

Fii curat și slobod în lăuntru tău de toată legătura de făptură. Tu trebuie să aduci pe altarul lui Dumnezeu o inimă slobodă și curată, dacă vrei să gusti „cât este de bun Domnul”. Iar la aceasta nu vei putea ajunge niciodată, dacă nu te va chema și nu te va trage dragostea lui Hristos, ca desfăcându-te de toate să

poți fi unit cu dânsul, numai cu dânsul. Căci, atunci când darul lui Dumnezeu cercetează pe om, se întărește și ajunge puternic; iar când darul se depărtează, omul ajunge sărac, neputincios și pradă chinurilor. Dar nici în starea aceasta nu trebuie să te împuținezi, nici să te sperii; ci se cade, mai vârtos, să te supui cu blândete voinței lui Dumnezeu și să suferi pentru dragostea lui Hristos tot neceazul ce vine peste tine. Căci după iarnă, urmează vara; după noapte, ziua și după furtună vreme bună.

AMBASADORII REGELUI

(Urmare din pagina 1-a)

nouă”. Dar cel care este om nou în Hristos prin învierea la o viață nouă, a ajuns într-o stare cu totul nouă. În această stare el poate și trebuie să-l reprezinte pe Hristos.

Cred că un ambasador al lui Hristos trebuie să aibă patru părți bune, și fiecare din aceste caracteristici le putem întrebuința în chemarea înaltă a lui Dumnezeu în Hristos.

Aș fi curios să știu în ce ordine ați pune aceste patru lucruri. Eu aș spune primadată, că un ambasador trebuie să fie în întregime deasupra oricărei hănueli. El trebuie să fie un om care „să nu dea prilej diavolului”. O stropitură de noroiu, care nu se ia în seamă pe îmbrăcămintea unui zidar, ar strica haina albă a unei mirese. Și ceea ce poate ar trece aproape neobservat la un om lumesc, e o rușine pentru cel care poartă înalta haină de ambasador al lui Hristos. În purtarea lui, în afacerile cu banii, în vorbe și lucrul de toate zilele, el trebuie să fie deasupra oricărei hănueli de păcat. „Puteți să-mi scrieți vicața pe bolta cerului”, zise odată Spurgeon către un om, care

Îl învinovătea de lucruri neadevărate.

În al doilea rând, caracterul unui ambasador trebuie să fie plin de cea mai mare finete, simțire și dragoste. Făcând de curând o vizită în Africa de Nord, am văzut că francezii au avut un mare succes în cucerirea Marocului datorită împunătorului francez, care avea o dragoste deosebită pentru africani. El a învățat limba lor, admira arta lor și îi ajuta în industrie. Generalul Lyantey a făcut mai mult în Maroc prin simpatia lui, decât prin sabie.

Ar fi de dorit ca noi, ambasadorii lui Hristos, să ne rugăm ca vicața noastră să fie ca a lui Isus. Vicața lui Isus a fost plină de cea mai mare dragoste față de cei bolnavi și păcătoși. Tot așa să fim

și noi. Mândria și obiceiul de a judeca pe alții să fie departe de noi și să ne silim să-i înțelegem pe oameni în greutățile lor, în îndoielile și firea lor. În al treilea rând, un ambasador trebuie să fie un om cu curaj moral și statornic. Unul care poate fi dus de orice vânt încoace și încolo, nu e vrednic să fie un ambasador.

Să presupunem că ești singurul creștin în biroul tău, la serviciu, în prăvălie, ori la școală. Tinere, poți tu să stai tare în hotărârile tale? Ai tu acel curaj moral, care te face să mergi înainte pe drumul drept? Poți tu să rămâi statornic până la sfârșit? Putem noi atunci, când trebuie să rămânem singuri sau aproape singuri, să rămânem neclintii, nebiruții de majoritate? Putem noi sta hotărâți în ciuda vânturilor și a curentelor de tot felul?

A patra latură a unui ambasador este absoluta credincioșie. Așteptăm acest lucru de la un om, care merge să ne reprezinte într-o altă țară. Oare Domnul nostru nu așteaptă aceasta de la noi?

Fie ca noi, ca ambasadorii ai lui Hristos, să fim pregătiți pentru a „răbda în delung” și să întrebuințăm slujba noastră înaltă spre folosul Impărăției noastre cerești.

Întrebări personale

1. Familia ta îl urmează pe Isus, mântuită?
2. În casă, vă ajutați unii pe alții, spre a deveni mai buni creștini și mai plini de roade?
3. După o examinare sinceră a vieții tale lăuntrice în fața conștiinței tale, poți mărturisii că, în adevăr ești credincios și mântuit?
4. Ești tu un membru activ în biserică Domnului?
5. Are vreo putere păcatul și faptele asupra ta?

DIN LUMEA RELIGIOASĂ

BISERICA BAPTISTA DIN COM. VANATORI, JUD. ARAD, a avut o deosebită bucurie în ziua de 14 Iulie, având oaspeți din 3 comune. Programul condus de fr. Teodor Marian, păstorul bisericii din Girișul-Negru, a fost bogat și variat, s'a executat quartete, soluri, poezii. Din Cuvântul Domnului au vorbit fr. Teodor Marian, Cornel Mara, lucrătorul Cercului Cermei, seminarist și Simion Achim din Girișul-Negru, iar cântările au fost dirijate de fr. Florian Tărău, dirijorul corului bisericii baptiste din București.

BISERICA BAPT. din București, str. Apele Minerale 42 a avut o nespusă bucurie la 14 Iulie a. c., cu ocazia serbării Soc. Tineretului. Tema a fost secerișul. S'au declamat poezii, dialoguri, convorbiri. Au luat parte frați și surori din bis. din București. A cântat corul din loc combinat cu corurile din Bis. Aurel Botan și Grivița. Orchestra fraților din str. Arad a intonat mai multe cântări spre slava Domnului. Programul a fost condus de fr. Ionatan Frențiu, conducătorul tineretului. A luat parte un numeros public.

BIS. BAPT. DIN SIGHIȘOARA în ziua de 21 Iulie a. c. a avut o nespusă bucurie. În această zi s'a desfășurat un program a tineretului, care a fost compus din poezii, dueturi și convorbiri din Cuvântul Domnului. Programul a fost condus de fratele Ionel I. Pop din Cluj, ajutat de frații M. Flueraș, Gh. Moldovan și Răduțiu Ionel din Medias.

BIS. BAPT. FEURDENI, în ziua de 21 Iulie frații au avut o mare bucurie, fiindcă au avut în mijlocul lor pe frații din Cluj-Mănăstur fr. Crișan G. și Toderaș din Cluj. Au luat parte frații din patru comune la o oră de rugăciune, care a fost condusă de fr. Fărăgău. La serviciu de evanghelizare frații Crișan și Toderaș au vorbit din Cuvântul Domnului: „Să veghem”.

ALBA-IULIA

Predicatorii comunității noastre au avut un curs biblic, aranjat de conducerea comunității, în zilele de 19—23 Iunie a. c. în Sibiu. Cele cinci zile au fost pentru noi toți o lucrare de mare valoare și un ajutor binevenit la timpul său. Reîmprospătarea cunoștințelor noastre teologice și pastorale a fost trezită și din nou alimentată, prin președinte Ioan Rusu dela Lupeni și fratele și sora Starmer, reprezentanții Bordului American de Misiune, dela seminarul din București.

Acest curs a fost aranjat într'un mod practic. Dimineața am avut școală, după masă am făcut vizite și excursiuni în frumoasa pădure așa numită „Dumbrava”, iar seara am avut evanghelizări.

IN COM. GURAHONȚ, JUD. ARAD, în ziua de 30 Iulie 1940 a avut loc înmormântarea fratelui Tripaș Nistru Teodorică. Fratele era în vârstă de 25 ani. Comuna întreagă a simțit lipsa lui, venind să-i conducă rămășițele pământești la mormânt.

Serviciul înmormântării a fost condus de frați Ferecian Petru, Balc Ioan, Farcaș Demian, Vasile Vanciu și fratele Marcu Nichifor, s'a recitat și poezii.

Iubit și regretat de ai lui și de comuna întreagă pe care a cucerit-o prin dragostea și bunătatea lui de ucenic al Domnului. Domnul să mângâie pe cei întristați.

IN ȚOPA DE SUS, JUD. BIHOR în 21 Iulie a fost o mare bucurie cu un grup de tineri din școala duminicală Dușești; la care fr. N. Botin a citit text din Evanghelia Matei 24, cu tema „Fiți tari”, după care a declamat: Gliga Irina cu un sol, care a scos lacrimi din ascultători. A urmat sora Valean Victorița cu o poezie, după care s'a ținut predica, apoi au urmat surorile tinere Lazar Barbură, Dume Mărie și Dume Savetă și fr. V. Boțiu au arătat, că ce înseamnă școala duminicală în biserică, de aici au plecat în biserică baptistă Ceișoara, unde au făcut totuși mare bucurie împreună cu cele 7 eleve a școlii duminicale Dușești — Bihor.

Ce iubești mai mult?

În timpul scufundării marelui vapor Titanic, după ce au fost coborite bărcile de salvare, cu toți căutară să-și găsească un loc pentru ea să-și salveze vieța. O doamnă bine îmbrăcată, cu un câine frumos, rămase pe punte. Într'o barcă mai era un singur loc, și ea fu invitată să-l ocupe. Din cauza că marinarii nu voia să o primească cu câinele, ea nu s'a suit în barcă de salvare și, după puțin timp, fu înghițită de valuri. A avut ocazia să scape, dar fiindcă și-a iubit mai mult câinele, și-a pierdut vieța.

Desigur, cetitorule, vei spune că ea a făcut o nebunie, dar oare tu nu ești în aceeași situație? Nu cumva iubești lumea mai mult, decât sufletul tău? În barca de salvare mai este loc și pentru tine, nu-l refuza. Părăsește totul, numai să fi mântuit. „Căci, ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă s'ar prăpădi sau s'ar pierde pe sine însuș”. Luca 9. 25.

Biserica baptistă din Rusca-montană — jud. Severin, mulțumește tuturor celor ce au trimis ajutoare pentru zidirea bisericii; cei ce n'au trimis încă pot trimite la adresa de mai sus.

IN COM. SECAȘ, JUD. ARAD, a fost îndeplinit un botez cu 5 persoane. Frate Balc Ioan și Vanciu Vasile au îndeplinit actul botezului, fiind ajutați de fr. Vasile Boja.

Domnul să le binecuvinteze pe acești tineri frați.

IN BISERICA DIN CUVIN, JUD. ARAD a avut loc în ziua de 21 Iulie, o mare bucurie cu ocazia vizitei fraților din Sâmbăteni.

Serviciul divin condus de fr. Șari Alexa din II Regi, cap. 5., a fost împodobit programul cu mai multe soluri cântate de tineretul din Sâmbăteni.

Rugăm, publicați și mulțumirea noastră fr. conducători și fr. Dumitrașcu dela Uniune pentru intervenția făcută în favorul bis. bapt. Certej, deoarece intervenția s'a rezolvat cu totul bine pentru cari aducem din toată inima laudă Domnului.

Rugăciune

Rătăcitor, cu ochii tulburi,
Cu trupul istovit de cale,
Eu cad neputincios, stăpîne,
În fața strălucirii tale.
În drum mi se desfac prăpăstii
Și'n negură se 'mbracă zarea,
Eu în genunchi spre tine caut:
Stăpâne-rânduie-mi cărarea!

În pieptul zbuciumat de doruri
Eu simt ispitele cum sapă,
Cum vor să-mi tulbure izvorul
Din care sufletul s'adapă.
Din valul lumii lor mă zmulge
Și cu povăța ta 'nțeleaptă
În veci spre cei rămași în urmă,
Stăpâne, văzul meu îndreaptă.

Alungă patimile mele,
Pe veci strigarea lor o frânge
Și de durerea altor inimi
Învată-mă stăpîne-a plînge.
Nu rostul meu, de-apururi pradă
Ursitei măștere și rele,
Ci jalea unei lumi, părinte,
Să plîngă 'n lacrimile mele.

Dă-mi tot amarul, toată truda
Atîtor patimi fără leacuri,
Dă-mi viforul în care urlă
Și gem robile de veacuri,
De mult plîng umiliții 'n umbră,
Cu umeri gîrbovi de povară...
Durerea lor înfricoșată
În inimă tu mi-o coboară.

Octavian Goga

FAPTE, PILDE ȘI IDEI

Cântarea din pragul morții

Psalmul 6 a fost cunoscut în Belgia, sub numele de „Psalmul celor arși”. La începutul veacului al 19-lea, o explozie s'a întâmplat într'o mină de cărbuni din Paturages. Trei dintre minieri au fost arși grozav. Preotul catolic din acea localitate, venise în grabă să dea ultima mângâiere celor nenorociți. Totuș, cei trei erau protestanți și spuseră preotului că, ei au ceva mai bun decât iertarea păcatelor, ce vrea să le-o dea el și anume: iertarea prin sângele lui Hristos. Apoi, ei îngeununchiară și cântară cu glas muribund, — însă cu tonul păcii și al bucuriei care zace în speranța vie a creștinului, — următoarele patru versete ale Psalmului 6, cari glăsuiesc astfel: (în traducere liberă)

1. O Doamne Tu
Privește-acu
La durerea-mi mare!
Urgia Ta nu-mi arăta,
Dă-mi Tu îndurarel!
2. Inima mea se vâltă ea
Și sufletul mi-e frânt:
Scăparea mea e mila Ta,
Ajută-mă curând!
3. Sarcina mea asupra Ta
S'o iei, că mă doboară!
Puterea mea pierdută-i ea,
Căci spaima mă omoară!
4. Doar fața Ta, salvarea mea
Stinge a mea 'ntristare;
Sunt vinovat cu-al meu păcat,
Dar Tu tmi dai iertarel!

Abia încetează glasurile lor, cari se stingeau din ce în ce, și Dumnezeu îi luă la Sine în bucuriile cerești, unde au putut să și sfârșească cântarea, pe care o începuseră aici pe pământ, în mijlocul chinurilor unei morți atât de dureroase. Preotul se retrase adânc mișcat și mărturisii: „Despre oamenii aceștia se poate spune cu toată siguranța că, au murit ca adevărați creștini”.

„Iată Eu stau la ușă”

Aceste cuvinte sunt foarte repetate de vestitorii Evangheliei, când apelează la inima celor necredincioși. Și sunt foarte nimerite. Dar niciodată încă n'am auzit un apel din aceste cuvinte îndreptat către biserică. Totuș adevărul e, că, Domnul Isus le-a spus unei biserici, Apoc. 3. 14—22. Ce gândești, dacă El ar porunci cuiva să scrie bisericii tale, nu ar înțerebuia a ceeași cuvinte? Dar, să nu vorbim de biserică, ci de tine personal, care ești un membru al bisericii. Oare nu îți descriu ele chiar starea ta? Cercetează-te bine.

Intors la Domnul printr'o cântare

Un mare predicator rus istorisindu-și pocăința sa, a spus că el, când a fost tânăr ca student, a fost un mare ateu. Din cauza necredinței, el a ajuns desamăgît și a fost frământat de gândul sinuciderii. Odată a plecat să se arunce într'un râu. Când a ajuns pe un pod de unde voia să sară, o voce lăuntrică l-a oprit. Intorcându-se spre casă, pe când trecea pe o stradă, auzi niște cântări dintr'o casă în care intrară vreo câțiva înaintea lui. Numai decît se hotări și intră și el ca să vadă ce este. Era o casă de rugăciune. Un om ținu o predică, iar el, tânărul student se pregăti să-l combată când va fi gata serviciul. După predică se mai anunță că o soră va cânta un solo, iar el curios băgă de seamă și la cuvintele cântării. Primele cuvinte din cântarea: „Numai o vieță tu trăești” răsunară puternic în inima lui. El începu să-și dea seama de ceea ce a voit să facă numai cu câteva minute mai înainte. „Numai o vieță tu trăești” îl făcu să se lase de combatere și să se gândească la sufletul său. El s'a predat lui Isus chiar înainte de a ieși din casa de rugăciune. Vieța lui a fost scăpată de sinucidere, iar sufletul său a fost mântuit. Mai târziu, el a devenit un înflăcărat vestitor al Evangheliei. Aceasta e în stare să facă Isus cu cine se predă Lui. Cetitorule, tu te-ai predat? E vieța ta schimbată? E sufletul tău mântuit?

Cui datorezi tu mai mult?

La o foarte mare întrunire națională hindusă, ținută în India, mai mulți vorbitori buni se perindară unul după altul, ținând discursuri frumoase. Ultimul vorbitor a fost Gandhi. Când se urcă pe platformă așa mic cum e el, mulțimea făcu o adâncă tăcere. Toată cuvântarea lui a fost numai dintr'o frază. El spune: „Omul căruia eu îi datorez mai mult, și căruia India întregă îi datorează mai mult, este un om care nu a călcat niciodată în India; acel om e Isus Hristos”.

Aceasta e mărturia celor ce au fost păgâni. Tu, care te mândrești cu numele de „creștin” cui datorezi mai mult: Părinților tăi, prietenilor, norocului sau lui Dumnezeu? Apostolul Pavel a spus: „Prin harul lui Dumnezeu sunt ce sunt”. I. Cor. 15.10.

Nenorocirea produsă de păcat

este desorisă aici de Domnul Isus. Da, păcatul e în stare să ruineze vieța personală, familia, biserică și chiar statul.

Aceasta e o stare de care, de multe ori,

nici, nu-ți dai seama. Cei din Laodicea nu și-au văzut sărăcia lor, din contră, se lăudau că sunt bogăți. „Ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol”, sunt cuvintele Celui ce vede toate. Pe deasupra te crezi om de treabă, dar cercetează-ți adâncul inimii, să vezi cum este. Sfințenia a fost pătată cu ticăloșie. Vieța fierbinte, plină de vlagă a ajuns aproape rece, nenorocită. Ești în cea mai rea stare: nici cu cei vii, nici cu cei morți. Belșugul de odinioară, dorurile spirituale și totul a fost predat și risipit. Ești orb și gol în înțeles spiritual. Alții se rușinează de traiul tău și te ocolesc. E treapta josnică, la care a ajuns și fiul rătăcit, până ce „și-a venit în fire”. Nu ți e scârbă de o așa stare? Nu ți se înfioară carnea de nenorocirea, care te-a lovit? Dela început ai lăsat păcatul numai puțin în vieța ta, iar azi unde ai ajuns? „O, dacă ai fi rece sau în clocot!” O, de ai vedea azi ceea ce ți-a făcut păcatul!

Dar, dacă ai ajuns să-ți vezi nenorocirea, totuș nu trebuie să pierzi speranța; starea asta încă se mai poate vindeca. Domnul Isus te sfătuiește să iei totul dela El. Fii sigur că, nimeni altul nu te mai poate ajuta. Deaceia nu zăbovi.

Domnul Isus e afară

spun aceste cuvinte. Dacă El nu ar fi plecat din inima ta, nu ai fi ajuns la o așa nenorocire. El însă, nu poate sta la un loc cu păcatul. Din cauză că tu, care aveai voința liberă, ai îngăduit ca păcatul să pătrundă în vieța, El a trebuit să plece. Și de atunci El stă afară la ușă.

Cuvintele acestea arată încăpățănarea ta. El, cu mâna Sa, care a fost străpunsă pentru tine și din care picură sângele is-pășitor, bate și tu de ce nu vrei să-l deschizi? Până când mai vrei să-L ține afară? De-atâția ani, El te roagă să-L primești și tu te încăpățânezi mereu. Vocea Lui, pe care ai auzit-o de multe ori, aproape de 2.000 de ani de când te strigă. Nu ți-e milă de El?

Chiar dacă nu L-ai primit până acum, totuș El a stat la ușa inimii tale, ceea ce arată că în ziua judecării nu vei mai avea nicio scuză. Vei putea tu oare să te desvinovățești în fața Lui, spunând că tu nu ai fost chemat sau rânduit pentru mântuire, când El a stat atâta timp afară la ușa ta?

Și apoi, faptul că El e afară la ușa inimii tale, îți mai arată dragostea Lui. El încă te mai iubeste. El vrea să te scape de starea în care ai ajuns. O, spune-mi până când respingi o dragoste atât de minunată? „Iată Eu stau la ușa și bat”, sunt cuvintele Lui către tine cetitorule.

Culese de Petru Popovici